

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 271/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť V. R., bytom P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 15/2004 z 25. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2005 doručená sťažnosť V. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii

v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 15/2004 z 25. mája 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Personálnym rozkazom č. 336 zo dňa 28. 10. 2002 som ja, sťažovateľ, bol prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/98 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR na tom skutkovom základe, že som zvlášť hrubo porušil služobnú prísahu (...).

Voči personálnemu rozkazu som v zákonom stanovenej lehote podal návrh na preskúmanie rozhodnutia prostredníctvom príslušného súdu, ktorý návrh zamietol (...).

Voči tomuto rozhodnutiu som podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, pričom odvolací súd rozhodnutie potvrdil a v rámci dokazovania svoje rozhodnutie oprel o skutočnosti týkajúce sa môjho svokra JUDr. L. T.

Mám zato, že štátny orgán porušil moje základné právo zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože v súdnom konaní sa vykonalo dokazovanie, avšak ja som sa k takýmto dôkazom nemal možnosť vyjadriť(...).

Mám za to, že boli porušené aj moje základné práva uvedené v čl. 36 písm. b) Ústavy SR (...).“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Postupom Najvyššieho súdu SR v Bratislave boli porušené základné práva sťažovateľa na vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Sž-o-NS 15/04 zo dňa 25. 5. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie jeho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 15/2004 z 25. mája 2005, pričom zo zistenia ústavného súdu zo spisu najvyššieho súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 15/2004 z 25. mája 2005 nadobudol právoplatnosť 11. júla 2005.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu, t. j. 19. septembra 2005, resp. keď bola podaná na poštovú prepravu (16. septembra 2005), uplynula už dvojmesačná lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom, a preto jeho sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2005